

Kaip Rikis mokėsi skaityti

Tad Hills

SKIE-ME-NUO-TAS

PA-SA-KO-JI-MAS

baltos lankos

RIK-IS MĖ-GO ŽAIS-TI. JAM PA-TI-KO GAI-
NIO-TI LA-PUS IR KRAM-TY-TI ŠA-KE-LES.
TAIP PAT KLAU-SY-TIS PAUKŠ-ČIŲ GIES-MIŲ.

KIEK-VIE-NĄ RU-DENS RY-TĄ PA-GAI-NIO-JĘS LA-PUS RI-KIS IŠ-SI-TIES-DA-
VO SA-VO VIE-TE-LĒ-JE PO MĒGS-TA-MIAU-SIU ME-DŽIU. JIS UOS-DA-VO
AP-LIN-KUI SKLIN-DAN-ČIUS KVA-PUS IR PA-MA-ŽU NU-GRIMZ-DA-VO Į
SKA-NŲ MIE-GĄ.

TA-ČIAU VIE-NAŲ DIE-NAŲ... RI-KĮ IŠ-GAŠ-DI-NO MA-ŽAS GEL-TO-NAS
PAUKŠ-TE-LIS.

– O! PIR-MA-SIS MA-NO MO-KI-NYS! NUOS-TA-BU! – SU-ČIRŠ-KĖ JIS.
RI-KIS SU-GLU-MO.

– MO-KI-NYS? AŠ NE...

– JEI AŠ ESU MO-KY-TO-JAS, – PER-TRAU-KĖ PAUKŠ-TE-LIS, – TUO-MET
TU ESI MO-KI-NYS.

RI-KIS NU-TA-RĖ NE-SI-LEIS-TI SU JUO Į GIN-ČUS.